

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 111/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 9. novembra 2011 predbežne prerokoval návrh Okresného súdu Bratislava I, zastúpeného sudkyňou JUDr. J. G., na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade čl. I bodu 30 § 18a ods. 1 zákona č. 72/1999 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 374/1996 Z. z. a ktorým sa dopĺňa zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov, § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 12 ods. 7 zákona č. 291/2002 Z. z. o Štátnej pokladnici a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a takto

r o z h o d o l :

1. Návrh Okresného súdu Bratislava I p r i j í m a na ďalšie konanie.
2. Návrhu Okresného súdu Bratislava I na pozastavenie účinnosti čl. I bodu 30 § 18a ods. 1 zákona č. 72/1999 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení zákona Národnej rady

Slovenskej republiky č. 374/1996 Z. z. a ktorým sa dopĺňa zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov, § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 12 ods. 7 zákona č. 291/2002 Z. z. o Štátnej pokladnici a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 2. novembra 2010 doručený návrh Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“ alebo „navrhovateľ“), zastúpeného sudkyňou JUDr. J. G., na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o súlade čl. I bodu 30 § 18a ods. 1 zákona č. 72/1999 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 374/1996 Z. z. a ktorým sa dopĺňa zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov, § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 12 ods. 7 zákona č. 291/2002 Z. z. o Štátnej pokladnici a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“).

Navrhovateľ svoj návrh v prvom rade zdôvodnil poukazom na skutočnosť, že 24. januára 2007 vydal „*JUDr. P. B., súdnemu exekútorovi, poverenie na vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky oprávnených voči povinnej – Slovenskej republike – Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava priznanej platobným rozkazom Okresného súdu Martin z 24. augusta 2006, sp. zn. 11 C 219/2005, vykonateľným od 19. septembra 2006, v celkovej sume 7.674 Sk.*

Povinná listom z 3. apríla 2007 oznámila súdnemu exekútorovi, že uhradila oprávneným sumu 6.463 Sk. Zvyšok vymáhanej sumy zostal neuhradený.“. Exekučné konanie je na okresnom súde vedené pod sp. zn. 1 Er 1730/2006.

Okresný súd predmetné exekučné konanie uznesením č. k. 1 Er 1730/2006-31 zo 7. decembra 2009 prerušil až do rozhodnutia ústavného súdu o tu predbežne prerokúvanom návrhu.

Navrhovateľ je toho názoru, že napadnuté ustanovenia označených právnych predpisov, ktoré v skutkových okolnostiach ním vedeného exekučného konania právno-aplikačne prichádzali do úvahy, vo svojom súhrne znamenajú, že *„exekúciou nie je postihnutelný majetok štátu (teda veci vo vlastníctve Slovenskej republiky vrátane finančných prostriedkov, ako aj pohľadávky a iné majetkové práva Slovenskej republiky – pozri § 2 ods. 1 zákona NR SR č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu.), finančné prostriedky poskytnuté zo štátneho rozpočtu, ani prostriedky na účtoch vedených v štátnej pokladnici. Exekúcii teda nepodlieha takmer žiadna majetková hodnota patriaca štátu, keďže každá majetková hodnota je buď vecou, alebo pohľadávkou, alebo majetkovým právom (porov. § 118 ods. 1 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb.).“.*

Okresný súd nespochybňuje skutočnosť, že *„existujú rozumné a objektívne dôvody, v ktorých možno priznať majetku štátu nepostihnutelnosť exekúciou, teda kedy možno priznať štátu exekučnú imunitu. Takúto exekučnú imunitu napokon zákon NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok) priznáva dlžníkom vo vzťahu k určitému majetku (§ 70 a 71, § 104, § 114 až 115 cit. zákona). Táto exekučná imunita je však objektívne odôvodniteľná napr. sociálnymi záujmami (nepostihnutelná časť mzdy), právom na ochranu osobnosti a súkromia (nepostihnutelnosť hnutelných vecí bytostne spätých s osobou povinného) či verejným sociálnym záujmom (nepostihnutelné prostriedky na výplatu miezd zamestnancom). V prípade štátu si možno predstaviť exekučnú imunitu napríklad vo vzťahu k majetku na zabezpečenie obrany a bezpečnosti štátu, k majetku zahraničných misií, k podielom v strategických podnikoch a k inému majetku, na ktorého udržaní vo vlastníctve štátu existuje mimoriadny verejný*

záujem. Takto vymedzená exekučná imunita by bola nepochybne objektívne a rozumne odôvodnená a tým ústavne konformná s čl. 12 ods. 2 Ústavy.

Citované ustanovenia § 18a zákona NR SR č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov (doplneného čl. 1 30. bodom zákona č. 72/1999 Z. z.), § 12 ods. 7 zákona č. 291/2002 Z. z. o štátnej pokladnici a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov však poskytujú štátu (a tiež štátnym rozpočtovým organizáciám, štátnym príspevkovým organizáciám, štátnym fondom, ako aj niektorým ďalším subjektom) úplnú alebo čiastočnú exekučnú imunitu. Táto imunita spôsobuje, že voči uvedeným subjektom nie je možné nútene vykonať, či už v exekúcii alebo súdnym výkonom rozhodnutia, právoplatné rozhodnutia súdov ani iných štátnych orgánov, teda že veritelia takto priznaných pohľadávok sú pri svojom uspokojení plne závislí od vôle uvedených subjektov ako povinných. Tento stav zasahuje do práv veriteľov pohľadávok voči štátu na vlastníctvo a užívanie majetku v zmysle čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a spôsobuje znevýhodnenie veriteľov jedného druhu pohľadávok, a to pohľadávok voči štátu pri uplatnení práva na ochranu vlastníckeho práva (t. j. vymożenie svojich pohľadávok) v porovnaní s... inými veriteľmi. Na druhej strane zvyhodňuje toto ustanovenie štát pri ochrane jeho vlastníckeho práva, pretože majetok štátu sa tak bezvýnimodne stáva exekučne takmer nepostihnuteľný.“.

Podľa názoru navrhovateľa sú z uvedených dôvodov sporné ustanovenia zákonných právnych predpisov v rozpore s čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy.

Na podklade rovnakej argumentácie navrhovateľ dospel k záveru, že predmetné zákonné ustanovenia nie sú v súlade ani s čl. 1 dodatkového protokolu, keďže tento «*chráni ako majetok aj pohľadávku prisúdenú právoplatným rozhodnutím súdu, čo je aj tento prípad; takáto pohľadávka je minimálne „legitímnou nádejou“ na získanie majetku v peniazoch*».

S poukazom na judikatúru ústavného súdu i Európskeho súdu pre ľudské práva okresný súd dôvodí, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj „*právo na*

prístup k exekučnému konaniu“, a že „veriteľ, ktorý sa domáha vymoženía svojej právoplatne priznanej pohľadávky, preto uplatňuje tiež svoje právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy, ktorému zodpovedá povinnosť súdu a ďalších určených orgánov (súdny exekútor) nasadiť zákonné podmienky (ustanovené najmä Exekučným poriadkom) na vymoženie takej pohľadávky aj proti vôli povinného“. V tejto súvislosti okresný súd ďalej zdôraznil, že podmienky vyňatia určitej majetkovej podstaty z exekúcie „nesmú byť koncipované tak, aby znamenali pre veriteľa vylúčenie práva na súdnu ochranu...“.

Z napadnutých ustanovení označených právnymi predpisov nevyplýva podľa okresného súdu „žiadna skutočnosť, ktorá by objektívne a rozumne odôvodnila rozdiel medzi postavením veriteľa (oprávneného), ktorý má pohľadávku voči štátu (resp. štátnemu orgánu), a veriteľom (oprávneným), ktorý má inú vykonateľnú pohľadávku. Tieto ustanovenia však spôsobujú, že pohľadávky voči štátu (efektívne) nie sú vymožitelné. To však nemožno považovať za legitímny spôsob a rozsah ochrany verejného záujmu. Pripustiť takýto prostriedok ochrany štátu ako dlžníka (povinného) by totiž v konečnom dôsledku mohlo viesť k tomu, že by sa legislatívne mohol ľubovoľne rozširovať rozsah pohľadávok, a tým aj veriteľov, ktorí by nemohli požiadať o exekučno-právnu ochranu podľa Exekučného poriadku...“. Napadnuté zákonné právne normy sú tak v rozpore aj s ustanovením čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy.

Okresný súd v petite svojho podania navrhuje, aby ústavný súd vo veci nálezom takto rozhodol:

„a) ustanovenie čl. 1 30. bodu § 18a ods. 1 zákona č. 72/1999 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 374/1996 Z. z. a ktorým sa dopĺňa zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k tomuto Dohovoru,

b) ustanovenie § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie

je v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k tomuto Dohovoru,

c) ustanovenie § 12 ods. 7 zákona č. 291/2001 Z. z. o Štátnej pokladnici a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k tomuto Dohovoru.

II. Podľa čl. 125 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky sa navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky pozastavil účinnosť uvedených ustanovení až do rozhodnutia vo veci samej.“

II.

Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou...

Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

Podľa § 37 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až f) dospejú k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily..., môžu podať ústavnému súdu návrh na začatie konania.

Podľa § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd začne konanie, ak návrh podá súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou. Podľa § 19 zákona o ústavnom súde súdom podľa § 18 ods. 1 písm. d) sa rozumie príslušný senát

alebo samosudca. Podľa § 21 ods. 4 zákona o ústavnom súde ak je účastníkom konania súd, zastupuje senát jeho predseda.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na žiadnu ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Podľa čl. I bodu 30 § 18a ods. 1 zákona č. 72/1999 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 374/1996 Z. z. a ktorým sa dopĺňa zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov na majetok štátu v správe správcu uvedeného v § 1 ods. 1, nemožno uskutočniť výkon rozhodnutia, konkurzné konanie a vyrovnacie konanie podľa osobitných predpisov.

Podľa § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov výkon rozhodnutia podľa osobitných predpisov nepodliehajú prostriedky poskytnuté zo štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie. Hnuteľný majetok a nehnuteľný majetok obstaraný z prostriedkov poskytnutých zo štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie nepodlieha výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov, s výnimkou výkonu rozhodnutia na majetok obstaraný z prostriedkov štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie, o ktorom tak ustanovuje zmluva podľa § 20 ods. 2.

Podľa § 12 ods. 7 zákona č. 291/2002 Z. z. o Štátnej pokladnici a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov prostriedky na účte klienta s výnimkou klienta uvedeného v § 2a ods. 1 písm. f), g) a m) nepodliehajú výkonu rozhodnutia odpísaním z účtu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd návrh navrhovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí pléna ústavného súdu podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a dospel k záveru, že návrh spĺňa procesné podmienky, za splnenia ktorých ústavný súd môže vec prerokovať a o nej rozhodnúť.

Z citovaného čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy vyplýva, že je v právomoci ústavného súdu preskúmať súlad zákonov s ústavou. Okruh aktívne legitimovaných osôb na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov v nadväznosti na čl. 130 ods. 1 ústavy ustanovuje § 18 ods. 1 písm. a) až f) a § 19 zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že návrh v zastúpení okresného súdu podala sudkyňa JUDr. J. G.

Návrh bol podaný v súvislosti s rozhodovacou činnosťou okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Er 1730/2006. Z odôvodnenia podaného návrhu totiž ústavný súd zistil, že v predmetnom konaní je potrebné podľa úsudku okresného súdu použiť všeobecne záväzný právny predpis (napadnuté zákonné právne normy), ktorého nesúlad s ústavou a s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, je uplatnený v návrhu na začatie konania pred ústavným súdom.

Predložený návrh nesignalizuje nedostatky procesných podmienok okresným súdom vedeného exekučného konania, ktoré by vylučovali akúkoľvek možnosť aplikácie napádaných zákonných právnych noriem v tomto konaní (m. m. PL. ÚS 7/04,

PL. ÚS 28/05). Z toho ústavný súd vyvodil, že návrh podala oprávnená osoba, pričom v súlade s čl. 144 ods. 2 ústavy bolo exekučné konanie uznesením okresného súdu č. k. 1 Er 1730/2006-31 zo 7. decembra 2009 prerušené.

Návrh podľa názoru ústavného súdu spĺňa predpísané náležitosti návrhu na začatie konania ustanovené v § 20 a § 37 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd v zmysle § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

III.

Podľa čl. 125 ods. 2 ústavy ak ústavný súd prijme návrh na konanie podľa odseku 1, môže pozastaviť účinnosť napadnutých právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení, ak ich ďalšie uplatňovanie môže ohroziť základné práva a slobody, ak hrozí značná hospodárska škoda alebo iný vážny nenapraviteľný následok.

Podľa § 38 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prijme návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, môže uznesením pozastaviť účinnosť napadnutých právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení, ak ich ďalšie uplatňovanie môže ohroziť základné práva alebo slobody alebo ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „základné práva alebo slobody“), ak hrozí značná hospodárska škoda alebo iný vážny nenapraviteľný následok.

Podľa § 38 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže rozhodnúť o pozastavení účinnosti napadnutých právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení aj na návrh účastníka konania. Návrh na pozastavenie účinnosti musí obsahovať konkretizáciu a spôsob ohrozenia základných práv alebo slobôd alebo skutočností, ktoré preukazujú, že hrozí značná hospodárska škoda alebo iný vážny nenapraviteľný následok.

Navrhovateľ v petite svojho návrhu v bode II navrhol ústavnému súdu pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení až do rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej. Tento návrh však nijako neodôvodnil, predovšetkým nekonkretizoval a nevysvetlil spôsob, akým môže ďalšie uplatňovanie označených ustanovení ohroziť základné práva alebo slobody. Rovnako tak neoznačil žiadne skutočnosti preukazujúce hrozbu značnej hospodárskej škody alebo iného vážneho nenapraviteľného následku v prípade uplatňovania sporných ustanovení v období do prípadného meritórneho rozhodnutia ústavného súdu, ktorým by sa vyhovel predloženému návrhu.

Ani ústavný súd z predloženého návrhu a jeho príloh nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali splneniu podmienok na postup podľa čl. 125 ods. 2 ústavy, resp. podľa § 38 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Naopak, ústavný súd je toho názoru, že pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení by v spojení s prípadným negatívnym rozhodnutím vo veci samej vzhľadom na ustanovenie § 61 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené, mohlo vyvolať nebezpečenstvo ťažko napraviteľnej značnej hospodárskej škody. Z uvedených dôvodov návrh navrhovateľa na pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení ústavný súd zamietol (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2011